Пралетарыі ўсіх краін, яднайцеся!

Беларускі УНІВЕРСІТЭТ

ОРГАН ПАРТКОМА, РЭКТАРАТА, МЯСЦКОМА, КАМІТЭТА ЛКСМБ І ПРАФКОМА БЕЛАРУСКАГА ДЗЯРЖАЎНАГА УНІВЕРСІТЭТА імя У. І. ЛЕНІНА

№ 4 (513) | Субота, 9 лютага 1963 г. | Цана 1 кап. | Год выдання XVI-ы

На акруговай передвыбарнай нарадзе

Вечарам 5 лютага ў клубе імя Дзяржынскага адбылася перадвыбарная нарада прадстаўнікоў працоўных Ленінскай выбарчай акругі г. Мінска па выбарах у Вярхоўны Савет Беларускай ССР.

Кароткім уступным словам нараду адкрыў сакратар Ленінскага райкома партыі Г. Я. Цыганкоў.

Прапанову аб вылучэнні кандыдатам у дэпутаты Вярхоўнага Савета БССР тав. К. Т. Мазурава горача падтрымалі прафесар Беларускага дзяржаўнага універсітэта імя У. І. Леніна В. І. Сцяпанаў, дырэктар «Мінскпраекта» І. І. Ляўко, салдат Э. П. Хадорчанка, выбаршчык Н. І. Кірыленка, работніца фабрыкі № 1 «Індпашыўадзення» Т. В. Шымановіч, сакратар Ленінскага РК ЛКСМБ І. М. Пермякова.

У аднадушна прынятай пастанове ўдзельнікі перадвыбарнай нарады горача падтрымалі вылучэнне кандыдатам у дэпутаты Вярхоўнага Савета Беларускай ССР па Ленінскай выбарчай акрузе г. Мінска кандыдата ў члены Прэзідыума ЦК КПСС, першага сакратара ЦК КП Беларусі Кірылы Трафімавіча Мазурава. Яны звярнуліся да акруговай выбарчай камісіі з просьбай зарэгістраваць Кірылу Трафімавіча Мазурава кандыдатам у дэпутаты Вярхоўнага Савета Беларускай ССР па Ленінскай выбарчай акрузе г. Мінска па выбарах у Вярхоўны Савет БССР.

Акруговая перадвыбарная нарада прыняла зварот да ўсіх выбаршчыкаў Ленінскай выбарчай акругі, а таксама выбрала даверaных асоб.

Насустрач выбарам у Вярхоўны Савет БССР і ў мясцовыя Саветы Беларускай ССР

Вечары, сустрэчы, лекцыі

З набліжэннем дня выбараў у Вярхоўны Савет БССР і ў мясцовыя Саветы Беларускай ССР усё шырэй разгортваецца перадвыбарная кампанія сярод студэнтаў, аспірантаў і прафесарска-выкладчыцкіх работнікаў Беларускага дзяржуніверсітэта імя У. І. Леніна. У падрыхтоўцы да выбараў актыўны ўдзел прымаюць партыйныя, камсамольскія, прафсаюзныя арганізацыі факультэтаў, кафедры грамадскіх навук. Акрамя перадвыбарных сходаў, якія прысвячаліся вылучэнню кандыдатаў у Цэнтральную выбарчую камісію па выбарах у Вярхоўны Савет БССР і кандыдатаў у дэпутаты Вярхоўнага Савета БССР, у сценах універсітэта сістэматычна праводзяцца разнастайныя вечары, канферэнцыі, сустрэчы са знатнымі людзьмі.

Так, асаблівую ўвагу малады выбаршчыкаў прыцягнула арганізаваная кафедрамі філасофіі, гісторыі Камуністычнай партыі Савецкага Саюза і палітычнай эканоміі сустрэча студэнтаў і выкладчыкаў з удзельнікамі гераічных баёў пад Валгаградам. Генерал-маёр у адстаўцы Аляксандр Васільевіч Кірсанаў, як удзельнік гераічнай эпапеі, расказаў сабраўшымся выбаршчыкам, як абаранялі савецкія воіны горад на Волзе, як перайшлі ў контрнаступленне і разграмілі ворага. У той грозны час на фронце знаходзіўся Мікіта Сяргеевіч Хрушчоў. Аляксандр Васільевіч успамінае аб двух сустрэчах з членам Ваеннага Савета фронта і аб тым, якую чуласць, клопаты да воінаў праяўляў Мікіта Сяргеевіч Хрушчоў.

У гуманітарным корпусе разгарнуў шырокую агітацыйную работу агітпункт выбарчага участка № 18 Ленінскага раёна. Вось як ён будуе сваю работу. Пры ўваходзе ў агітпункт кідаецца ў вочы прыгожа аформленая шыльда: «У нас сёння ў агітпункце...». Кожны дзень тут што-небудзь цікавае праводзіцца: вечары, лекцыі, кансультацыі. Загадчык агітпункта Людміла Аляксандраўна Прыходзька і загадчык агітkалектыву Яўгенія Васільеўна Петушкова, улічваючы запатрабаванні моладзі, плануюць і праводзяць такія мерапрыемствы, якія захапляюць і цікавяць менавіта моладзь. Па заяўках моладзі, у бліжэйшы час на агітпункце будзе праведзен вечар на тэму «Эстэтыка ў быце».

Не менш прывабна і ўтульна выглядае і ўнутранае ўбранне агітпункта. На сценах — стэнды, прысвечаныя рашэнням лістападаўскага Пленума ЦК КПСС, дыяграмы, лозунгі, плакаты. На сталах — выбарчая літаратура, газеты, часопісы, настольныя ігры. У агітпункце ўстаноўлен тэлевізар.

Маладыя выбаршчыкі ахвотна наведваюць гэты агітпункт.

В. Купрыенка,
аспірант.

Рэгістрацыя кандыдатаў у дэпутаты Вярхоўнага Савета БССР

У рэспубліцы 6 лютага пачалася рэгістрацыя кандыдатаў у дэпутаты Вярхоўнага Савета Беларускай ССР.

У прысутнасці прадстаўнікоў грамадскіх арганізацый адбылося пасяджэнне акруговай камісіі Ленінскай выбарчай акругі горада Мінска па выбарах у Вярхоўны Савет БССР. Камісія прыняла рашэнне зарэгістраваць кандыдатам у дэпутаты Вярхоўнага Савета Беларускай ССР па Ленінскай выбарчай акрузе кандыдата ў члены Прэзідыума ЦК КПСС, першага сакратара ЦК КП Беларусі **Кірылу Трафімавіча Мазурава.**

Па Дабралюбаўскай выбарчай акрузе горада Мінска кандыдатам у дэпутаты Вярхоўнага Савета БССР зарэгістраван рэктар Беларускага дзяржаўнага універсітэта імя У. І. Леніна, акадэмік Акадэміі навук БССР **Антон Нікіфаравіч Сеўчанка.**

(БЕЛТА).

ЗАКОНЧЫЛАСЯ СЕСІЯ ЗАВОЧНІКАЎ

На завочных аддзяленнях факультэтаў закончыўся адказны перыяд — студэнты здавалі зімовую экзаменацыйную сесію.

Шмат цяжкасцей пераадольвае завочнік, пакуль ён скончыць навучанне і атрымае вышэйшую адукацыю. Стомлены дзённай працай на заводзе ці фабрыцы, у школе, ва ўстанове, студэнт-завочнік увечары садзіцца за кнігу — чытае літаратуру, піша курсавую або кантрольную работу. Ён жа толькі такім чынам можа паказаць свае веды ў межсесійны перыяд, тады калі студэнт стацыянара робіць гэта на практычных і семінарскіх занятках. І толькі двойчы ў год завочнік прыязджае на экзаменацыйную сесію. За гэты кароткі тэрмін трэба паспець зрабіць вельмі ўжо шмат: здаць чарговыя экзамены, праслухаць лекцыі па дысцыплінах наступнага семестра, здаць у бібліятэку кнігі і атрымаць на новы семестр. Ды і шмат яшчэ якіх спраў у завочніка набіраецца на сесійныя дні!

Далёка не ўсе лекцыі могуць задаволіць слухачоў- завочнікаў. Звычайна курс, які ім чытаюць, бывае карацей, чым у стацыянарнікаў, у некалькі разоў. Таму выкладчыкам прыходзіцца даваць самае галоўнае, асноўныя тэарэтычныя палажэнні. І часта атрымліваецца так, што лектар знаёміць студэнтаў толькі з асобнымі раздзеламі курса, які ён чытаў для студэнтаў стацыянара. Значыць, у канспектах завочнікаў выпадаюць цэлыя раздзелы, [illegible] пытанняў застаецца незразуме[illegible]мі. Нярэдка ў час экзаменаў здараецца, што ў экзаменацыйных білетах ёсць пытанні, аб якіх завочнік нават не чуў. Такую няправільную практыку чытання лекцый асобнымі выкладчыкамі трэба ліквідаваць.

Цяпер, калі да завочнага навучання прад'яўляюцца асабліва высокія патрабаванні, трэба зрабіць усё магчымае, каб студэнты набылі тут глыбокія веды і, атрымаўшы дыплом выпускніка БДУ, сталі добрымі настаўнікамі, матэматыкамі, гісторыкамі, фізікамі, філолагамі, сталі высокакваліфікаванымі спецыялістамі.

Нашы інтэрв'ю

Як вы правялі свой выхадны дзень?

Такое пытанне задаў наш спецыяльны карэспандэнт **Георгій Огій** студэнтам фізічнага факультэта. Вось што яны адказалі:

Эдуард РАМАНКО (3 курс)

Я з дзяцінства захапляюся лыжным спортам. Вось і ў гэтую нядзелю я зрабіў прагулку за парк імя Чэлюскінцаў. Чыстае паветра, цудоўная мясцовасць. Дадому я вярнуўся бадзёры і энергічны.

Раіса ГАНЧАРОВА (4 курс)

Разам з аднакурснікамі Віктарам Мартосам, Мікалаем Сахаравым рыхтавалася ў бібліятэцы імя Леніна да экзамена па педагогіцы. Увечары ўсім нашым пакоем чыталі кнігу В. Аксёнава «Апельсіны з Марока». Чыталі па чарзе, потым дзяліліся сваімі думкамі, уражаннямі. Спрачаліся аж да двух гадзін. Дарэчы, мы часта наладжваем такія чыткі кніг

Валянцін ЛУЦЫБА (4 курс)

Рыхтаваўся да надыходзячай сесіі. Гэта, бадай, апошняя наша сесія ва універсітэце. Пасля яе мы ідзём на практыку на цэлы год. Раз'язджаемся хто-куды — у Маскву, Ленінград, некаторыя застаюцца ў Мінску. Цяпер у нас перыяд упартай падрыхтоўкі да экзаменаў.

Пётр МАЙРАКАЎ (4 курс)

Рыхтуюся да наступнага семестра. Перачытваю слабыя месцы, каб не было прабелаў у ведах.

Карлос ФІГЕРЭДО (1 курс)

3 лютага мы сустракалі сваіх землякоў, якія займаюцца ў Баку, набываюць спецыяльнасць інжынераў нафтавай прамысловасці. Прыехалі каля дваццаці чалавек. Яны будуць у нас у гасцях некалькі дзён.

Хасэ ГОМЕС (1 курс)

Увечары адбылася сустрэча з артыстамі Опернага тэатра. Вельмі спадабалася

У вну краіны

Расце сям'я майстроў

Закончыліся спаборніцтвы на асабіста- каманднае першынство Малдаўскай рэспублікі па самба. У іх прынялі ўдзел і спартсмены нашага інстытута Мацарын, Дзізенка і Паладзі.

Заваёўваць перамогу было нялёгка. Сабраўшы ўсю энергію і волю, упарта змагаўся студэнт будаўнічага факультэта, трэцякурснік Г. Паладзі. Пасля некалькіх паядынкаў ён выйшаў на трэцяе месца. Адначасова юнак выканаў норму майстра спорту СССР.

(«КАДРИ БУДОВАМ». Шматтыражная газета Адэскага інжынерна-будаўнічага інстытута).

Прыз — радыёла

Вось ужо другі год жывуць у інтэрнаце № 5 студэнткі 3 курса В. Клетчанка, Р. Шыбнева, Н. Малайчына, В. Екіменка, Н. Афонькіна. У журнале санітарнага стану іх пакою № 72 заўсёды толькі выдатныя адзнакі. За ўзорную чысціню і парадак дзяўчынам уручаны пераходны прыз інтэрната— радыёла Р-7.

(«СОВЕТСКИЙ СТУДЕНТ». Шматтыражная газета Беларускай сельскагаспадарчай акадэміі).

Яшчэ адна доктарская

У савеце аддзялення грамадскіх навук АН УССР загадчыкам кафедры галіновых эканомік Кішынёўскага універсітэта М. М. Макеенка адначасова абаронена дысертацыя на атрыманне вучонай ступені доктара эканамічных навук па манаграфіі «Нарыс развіцця машынабудаўніцтва СССР у 1921—1928 гг.»

(«КИШИНЕВСКИЙ УНИВЕРСИТЕТ». Шматтыражная газета Кішынёўскага дзяржуніверсітэта).

Турысцкімі сцежкамі

Вось і закончыліся зімовыя канікулы. Але яшчэ доўга будуць памятаць іх многія студэнты універсітэта, асабліва тыя, хто правёў гэтыя дні ў турысцкіх паходах па прасторах Радзімы. 300 студэнтаў удзельнічалі ў агітпрабегу па рэспубліцы. Яны праводзілі ў калгасных клубах, дамах культуры лекцыі і гутаркі, чыталі даклады, выступалі з канцэртамі мастацкай самадзейнасці.

Турысцкія групы пабывалі на Валдайскім узвышшы, у Архангельскай вобласці і на Кольскім паўвостраве. на Карпацкіх гарах.

В. Налімаў.

Літаратурная старонка

Салаўі спявалі

Апавяданне

На работу Каця прыходзіла раней за ўсіх. Адчыняла табельную і моўчкі, задумліва слухала салаўя. Да пачатку змены сядзела на лавачцы, пазіраючы ў с[…]ою далечыню. Здавалася, яна [..]дыхала, а жыла сваёю добрай у[..]мешкай.

У такія хвіліны Каця была асаблівa добрай, ціхай, прыгожай. Глыбокія шэрыя вочы яе бліскчэлі радасцю. Яна часта ўдыхала чыстае, прахалоднае паветра. Чырвоная клятчатая хусцінка яшчэ больш маладзіла яе твар. Каця быццам распускалася нязнанай летняй кветкай у такія шчаслівыя ранкі.

Многа разоў абяцала яна пазнаёміць мяне з нейкай дзяўчынай, жаніла мяне на гультаяватай дырэктаравай дачцэ, збіралася падарыць мне лялькy на тое вяселле... Я любіў яе ў моманты весялосці, ва ўсім пагаджаўся з ёю, да слёз у вачах смяяўся.

Шчырай, неабдымнай фантазіяй была перапаўнена гэта жанчына. Бясконца хваліла свайго «мужыка», бязмерна ганарылася ім.

— Коля ў дом адпачынку едзе, — казала яна аднойчы. — Шаўковую сарочку яму купіла. Як мераная, трапіла ў каўняры... Увесь вечар у люстру пыгляраўся. Дзецям задачы рашаў...

Каця злавалася, калі я перабіваў і казаў, што ёсць вянгерскі салавей. Што гэтая лірычная птушачка — з сямейства вераб'іных. Плявалася, пачуўшы, што салаўіха не спявае.

— Каб урач казаў, — махала яна рукою. — А ты хоць не хлусі. Мужчына і баба спяваюць жа...

І колькі ні біўся я, так і не магла адрозніць салаўя ад непаседлівага вераб'я... Яна толькі шчыра любіла ранішнія напевы, як я дружныя хоры салдацкіх песен.

Сёння Каця не смяялася. Буркнула на маё прывітанне, і глядзела роснымі вачыма на лес. Куды дзявалася яе весялосць! Чаму пакінула яе маладосць! Дзе была яе мілaсць!

Нават загаварыць я баяўся. Нясвежасць, грубасць, сінявaтыя плямкі на твары палохалі мяне.

Раптам яна схапілася за бок, скрыганула зубамі.

— Каб ён не выжыў, так стукнуў, — прагаварыла Каця, часта шморгаючы носам. — Ноччу прыйшоў п'яны, біў мяне, дзяцей...

— У ласцы ж век не пражывеш, — адказаў я, паглядзеўшы ёй у вочы. — Адбагамазіла, мусіць, за спазненне.

— Не кажы так! — сказала яна моцна, махаючы перад сабой кулаком. — На душы млосна. Усяк абзывае. А ты ж бачыш, як я... Хто пра мяне благое скажа? А ён жа абібок такі. Ні аб чым не хоча рупіцца. Мо' два разы ў месяц і бывае ў магазіне...

— А колькі дамоў прыносіць? Як зайцу на закуску... Дваццаць рублёў учора прапіў.

Яшчэ штосьці гаварыла Каця. Я бачыў, што жанчына пакрыўджана, але спачування ёй чамусьці не было. Так і думалася, што кожная зязюлька па сваё кукуе. Хіба ж трэці распляце, што ўдваіх наблытаюць?

Галаву запоўніла бачанае, чутае, перажытае, цяжкое. «Людзі нараджаюцца для кахання, шчасця, весялосці,—не пакідала мяне думка. І ўсё гэта жаданае, хітрае, згублівае...».

Прыпомніўся майстар у рамесным. Мы ўсе любілі і паважалі гэтага саракагадовага хударлявага жартаўніка.

Назаўсёды запомніў я яго бліскучую лысіну. Асаблівa яна чырванела, калі ён расказваў пра сваю першую жонку. Спачатку мы думалі, што ён проста забаўляе нас у абедзенны перапынак.

— Вечна яна ў занятку, — гаварыў ён, — вось ужо блінніца была. То мне, то сыну стрэнчыць. Або ў тазе што боўтае. Тэлевізар кожны вечар глядзіць. А хочацца вялікага, рамантычнага ў жыцці.

— З другою знайшлі? — выкрыкнуў нехта з нашых хлапцоў.

— Аб чым гамонка? — усміхнуўся майстар, задраўшы ўгору галаву. — Маладосць вярнулася...

Праз паўгода адпрычыла яго «маладая».

— Мужык яе ў адпачынак прыязжае, — прызнаўся ён пад настрой. — Недзе служыць...

У той жа вечар бачылі яго на абрывістым бязлюдным беразе.

На службе я расказаў пра гэта хлопцам. Мой зямляк Саша— задумлівы, цяжкі да гамонак, невысокі ротны запявала — стукнуў мяне па плячуку, ледзь скончылася маё апавяданне.

— І ў мяне такое было,—сказаў ён, горка ўсміхнуўшыся, — заракалася ў шчырасці пачуцця. І я працаваў, як вол... Сына з яслаў прыносіў. Хоць бы дзеля смеху рызман які купіў. На жыццё думаў... Кажа, шубка ёй трэба —і купляй... Аднойчы гадзіны дзве бразгаў клямкаю — не адазвалася, у пакой не пусціла...

Абедала Каця на лавачцы. Прысеў побач і я. Хацеў разварушыць крыху жанчыну, смуту адагнаць. Усё ж шкада чалавека! Думаў расказаць, што і мужчынам іншы раз не салодкае на душу сыплецца.

— Яно, праўда, Каця, — пачаў я шчырую размову. — Незайздныя ў цябе справы. Ды ці толькі ў цябе адной? І не зжыта пакуль яшчэ гэта. Ведаў я свайго майстра — смышлёнага чалавека. З Сашам, земляком, служыў... Адзін дайшоў да розуму — на той свет палез. Другому — на ўсё жыццё прымы даліся...

Каця апусціла галаву, закрыла вочы рукамі, і ненасытна глыбока ўздыхнула.

—Спытаеш у жонкі сваёй, — ціха прашаптала яна, — як бы зрабіла яна, адчуўшы трапяткую мацярынскую боль.

— А як яны пераносілі, убачыўшы, што іх абкрадаюць? — спытаў я, паглядзеўшы ёй у вочы.

І адыйшоўся да старой, тоўстай, струпаватай сасны. Лёг і пазіраў праз рэшата сукоў на блакітнае, высокае, чыстае, неба. І ўспамінаў, як прыемна спяваюць у раніцы салаўі.

Валянцін МЫСЛІВЕЦ,

студэнт 2 курса вячэрняга аддз. журналістыкі, рабочы завода аўтаматычных ліній

АМАЛЬ ВЯСНА...

Аб мастацтве выяўлення ценю

У Мінску гасціць мастак-сілуэтыст Б. С. Мустафаеў. Перад прыездам у сталіцу Беларусі мастак выступаў у Таліне, Рызе, Вільнюсе. Цёпла сустрэлі Б. С. Мустафаева мінчане, якіх мастак пазнаёміў з гэтым цікавым відам выяўленчага мастацтва — графікай ценю. Мастак Б. С. Мустафаеў прабудзе ў Мінску да 20 лютага і выступіць ва універсітэце з лекцыяй аб мастацтве выяўлення ценю (сілуэтаў).

Ніжэй мы публікуем невялікі артыкул Б. С. Мустафаева, які знаёміць чытача з мастацтвам сілуэтаў.

Мастацтва сілуэтаў вядома шырокай грамадскасці некалькі менш, чым, напрыклад, жывапіс, скульптура, графіка, архітэктура. Аднак гэтая вобласць выяўленчага мастацтва мае сваю гісторыю.

Само слова **сілуэт** узнікла ад прозвішча французскага «галоўнага кантралёра над фінансамі» пры двары Людовіка XV — Эцьена Сілуэта (1709—1767 гг.). Гэта ён упершыню пачаў прапагандаваць замест дарага каштуючых мініятурных партрэтаў профільныя, якія каштавалі значна танней, былі зручныя і выразныя.

Самыя глыбокія корні мастацтва сілуэтаў выяўлены ў антычнай Грэцыі і ў старажытным Кітаю. Пазней яно развілося ў Японіі і ў іншых краінах Азіі, Еўропы і Амерыкі. У другой палове XVIII стагоддзя сілуэтныя вобразы становяцца вельмі папулярнымі. Адным з самых таленавітых у той час прадстаўнікоў гэтай галіны графікі лічыцца французскі мастак **Жан Гюбер** — партрэтыст Франсуа-Мары Вальтэра. У той жа час у царскай Расіі гасцілі і тварылі мастакі - сілуэтысты Фр. Анцінг і Ф. Сідо.

Міхаіл Юр'евіч Лермантаў у вершы «Силуэт» пісаў:

«Есть у меня твой силуэт,
Мне мил его печальный цвет;
Висит он на груди моей
И мрачен он, как сердце в ней.
В глазах нет жизни и огня,
Зато он вечно близ меня;
Он тень твоя, но я люблю,
Как тень блаженства, тень твою».

Астрафізікамі ўстаноўлена, што галоўнай прычынай з'яўлення **ценю** на нашай планеце з'яўляецца прамалінейнае падзенне сонечных (светавых) промняў на цяла, прадметы і г. д.

Развіццё грамадства, удасканаленне прадметаў выяўленчага мастацтва, асабліва графікі, прывяло да паяўлення аднаго з цікавейшых яе відаў — сілуэтнага адлюстравання.

Графіка, як вядома, у перакладзе з грэчаскай мовы, азначае— пішу, малюю, а сілуэт — плоскастнае аднатоннае адлюстраванне чалавека, прадмета, падобнае яго ценю, выкананае тушшу на белым фоне, або бялілами на чорным, або выразанае нажніцамі з чорнай ці белай паперы і наклеенае на паперу іншага падыходзячага колеру. У шырокім сэнсе слова сілуэт — гэта характэрнае ачартанне прадмета, будынка, фігуры, якія ўспрымаюцца, галоўным чынам, сваімі знешнімі контурамі.

У Расіі займаліся мастацтвам сілуэта скульптар Ф. П. Талстой, пазней — К. А. Сомаў, М. В. Дабужынскі, Ф. П. Глебаў — партрэтыст маці Льва Мікалаевіча Талстога, А. Хаціянцава — партрэтыст Антона Паўлавіча Чэхава, А. М. Родчанка — партрэтыст Уладзіміра Уладзіміравіча Маякоўскага, Е. М. Бём, Г. І. Нарбут і іншыя.

У савецкі час тварылі сілуэты і распаўсюджвалі іх па нашай краіне Лізавета Сяргееўна Круглікава («Парыж напярэдадні Першай сусветнай вайны», сілуэты савецкіх пісьменнікаў), Мікалай Васільевіч Ільін, Д. І. Мітрохін і іншыя.

Мастацтва сілуэта не згубіла свайго значэння і ў нашы дні. У сілу сваёй прастаты і выразнасці, яно з поспехам прымяняецца пры афармленні кніг, часопісаў, газет, рэклам, у кераміцы і ў іншых галінах дэкаратыўна-прыкладнога мастацтва. Таксама прымяняецца яно ў манументальных творах архітэктуры і скульптуры, якія прадназначаны для ўспрымання людзьмі з адлегласці.

Б. С. Мустафаеў,

мастак-сілуэтыст, член Маскоўскага гарадскога аддзялення таварыства па распаўсюджванню палітычных і навуковых ведаў.

Кніжныя выстаўкі

Бібліятэка галоўнага корпуса арганізавала новыя кніжна-ілюстратыўныя выстаўкі: «Вялікая бітва на Волзе (1943—1963)», прысвечаную 20-годдзю з дня разгрома нямецка-фашысцкіх войск пад Валгаградам, і «Выдатны беларускі рэвалюцыянер-дэмакрат Кастусь Каліноўскі. Да 125-годдзя з дня нараджэння».

З замежнага гумару

НЕЗНАЕМАЯ

Адзін малады чалавек, вырашыўшы парваць з кавалерскім станам, падаў у газету наступную аб'яву: «Мая ты прыгожая незнаёмая! Не асмеліўся цябе зачапіць у аўтобусе. Ад гэтага часу думаю толькі аб табе. Малю цябе, злітуйся нада мною. Чакаю пад нумарам 15-488».

Прыйшло 700 адказаў.

Рэдактар У. КУЛАЖАНКА.

Адрас рэдакцыі:

Мінск. Універсітэцкі гарадок, галоўны корпус, 212. Тэл. 2-07-19.

Друкарня Белсаўпрофа.
АТ 05176. Тыр. 2000. Зак. 522.